

процесу – в обох випадках бажаним результатом завжди буде змістова рефлексія студента. Роль «зразка» використовують для репродуктивного викладення матеріалу.

Технології тьюторського супроводу допомагають викладачу організувати роботу з особистими потребами майбутнього лікаря та переведенням індивідуального інтересу до ініціювання певної конкретної діяльності, яка можлива або в якості освітньої, або в якості соціальної проби студента (технології індивідуальних навчальних проєктів, пошуково-дослідницькі методики, ініціювання тематичних дебатів, кейс-завдання, обговорення соціокультурних явищ тощо).

В арсеналі тьютора має бути пакет технологій, які активно використовуються і в педагогічній психології. Йдеться про технологію рефлексивних тематичних сесій, блоки запитання-відповіді, модерацію. Так, методика «Бумеранг» базується на співвіднесенні цілей і результатів із використанням відкритих форм взаємодії, проміжних результатів. Тьюторська методика «Рефлексія» полягає в аналізі способів реалізації та оцінки індивідуально обраної теми, проєктування зони перспектив. Найбільш уподобана майбутніми лікарями методика «Викликів», яка ініціює ургентні професійні ситуації, що спонукає до дії в ситуації невизначеності, а також створення ситуації подолання і проєктування зони найближчого розвитку. Ці методики активно застосовують викладачі кафедри педіатрії №1 з пропедевтикою та неонатологією на практичних заняттях.

Наголошуємо, що такі методики насамперед доцільно використовувати в групах студентів, які потребують посилення мотивації до здобуття професійних якостей, активізації інтелектуальної активності. У повному обсязі використовуються процес само- і взаємоперевірки, виявлення «ближніх плям» базових спеціалізованих компетенцій. Використання в процесі навчання співбесід, консультування сприяє також взаєморозвитку і самовдосконаленню тьютора.

Особливість цих технологій полягає в тому, що вони формують принципово нову систему безперервної освіти, постійне оновлення, індивідуалізацію попиту і можливостей досягнення поставлених цілей, дозволяють викладачу посилити індивідуальний ресурс студента зовнішнім (соціальним) впливом, виконуючи при цьому роль «посередника» між майбутнім лікарем і можливостями сучасного наукового відображення світу. Ключовими характеристиками цього виду освіти є не передача знань і технологій досягнення цілей, а формування творчих компетенцій, готовність до навчання протягом усього життя, можливість оновлювати спеціалізовані професійні знання.

Використання методик тьюторського супроводу покладає на викладача обов'язок володіти психолого-педагогічними компетенціями, насамперед ідеться про комунікативні преференції. Необхідно знати особливості психології студентського віку; вміти оцінювати поведінку студентів та адекватно її трактувати, емоційно відгукуватися на будь-які емоційні впливи, при цьому важливо обирати такий спосіб професійної поведінки, який би найкраще відповідав психологічним особливостям студентів; необхідно володіти прийомами стимулювання пізнавальної активності та організовувати діалогічну взаємодію з аудиторією; аналізувати процес педагогічного спілкування та вчасно корегувати суб'єкт-суб'єктну взаємодію з підопічними.

Тьюторство – інша ідеологія викладання, яка спирається на інші цінності та підходи до навчання, що ставить перед викладачем необхідність засвоєння нової професійної ролі, використання інтеграційних освітніх методик, здобуття тьюторських компетенцій і запровадження цих технологій у практику викладання.

Список використаної літератури

1. Бойко А. М. Інтегрований курс теорії та історії педагогіки : індивідуальні тьюторські завдання для студ. II-V курсів : навч.-метод. посіб. / А. М. Бойко. - Полтава, 2007. – С. 358.
2. Дем'яненко Н.М. Університет – основа європейського регіону вищої освіти / Н.М. Дем'яненко // Зб. наук. праць: Серія пед. науки. - 2006. – № 6 (53). – С. 80 –92.
3. Лукіна Т. О. Тьютор / Т. О. Лукіна // Енциклопедія освіти ; гол. ред. акад. В. Г. Кремень. – К., 2008. – С. 924.
4. Мірелян В.Є. Методичні основи підготовки та проведення навчальних занять в медичних вузах: [метод. посіб.]/ В.Є. Мірелян.– К., 2006.– С. 80.

ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ МЕДИЧНИХ СЕСТЕР У СУЧАСНИХ УМОВАХ

Колінько Л.М., Коробка К.В.

Медичний коледж ВДНЗУ «Українська медична стоматологічна академія»

Автори обґрунтовують необхідність перегляду й удосконалення форм і методів навчання середнього медичного персоналу в умовах сьогодення.

Ключові слова: самостійне мислення, пізнавальна діяльність, спілкування, виховання.

Життя не стоїть на місці, й однією з його сильних і позитивних сторін є прогрес. Прогрес торкається не лише окремих складових життя і діяльності суспільства (наука, техніка, промисловість, сільське господарство та ін.), а й гармонійно охоплює всі прояви людської діяльності. Наслідком прогресу, як правило, є вдосконалення всіх напрямів діяльності та розвитку суспільства. Відповідно, ці обставини вимагають постійного всебічного вдосконалення кожного члена суспільства, тобто кожної окремої людини.

Не є винятком і медицина. Накопичений досвід, науково-технічні відкриття, різні форми спілкування, вдосконалені методики лікування і застосування нових лікарських засобів вимагають відповідного рівня підготовки і знань від людей, які працюють у цій галузі. Відповідно, питання підготовки і виховання майбутніх кадрів, їх підготовки вимагають належної уваги і мають відповідати сучасним вимогам.

Навчання медсестер традиційно здійснюється шляхом викладання теоретичного матеріалу, закріплення

окремих його складових на практичних заняттях і перевірка якості засвоєних знань. Як показує досвід, у сучасних умовах молодшому медичному персоналу доводиться не тільки виконувати вказівки керівництва та вимоги регламентуючих документів, а й нерідко самостійно приймати правильні рішення в тій чи іншій ситуації, у тому числі нестандартній, виконувати більше функцій, ніж передбачено посадовими обов'язками (маємо на увазі не тільки обсяги, а і складність цих функцій). Навчальні програми зазвичай не встигають за швидким розвитком медичної галузі та появою нових нормативних, правових, регламентуючих документів.

Тому паралельно із викладанням і закріпленням знань необхідно забезпечити самостійне оволодіння знаннями у вигляді вирішення пізнавальних питань, розвитку самостійного мислення і пізнавальної активності. Необхідно стимулювати студентів до аналізу створених «проблемних ситуацій», знаходження шляхів їх вирішення. Після розв'язання проблеми і перевірки отриманих результатів потрібно їх зіставити з робочою гіпотезою, далі - систематизація й узагальнення здобутих знань і вмій. Такий алгоритм забезпечить самостійне отримання знань, формування інтересу до пізнавальної діяльності, розвиток продуктивного мислення. Недолік – значні часові затрати і недостатня ефективність формування практичних умінь і навичок. Але в комплексі з викладанням теорії і практики це стимулюватиме студентів до навчання та краще підготує до практичної роботи.

Також слід приділяти увагу самостійній підготовці студента. Включити до програми перелік рекомендованої для самостійного вивчення літератури до тієї чи іншої теми; вимагати самостійного пошуку інших джерел інформації, особливо нових; давати студентам завдання щодо самостійної підготовки, додаткову інформацію з тем, що вивчаються, з урахуванням пошуку і вивчення нових джерел інформації.

Підвищити рівень якості та кількості засвоєння матеріалу можна шляхом збільшення кількості контрольних перевірок. Не допускати переходу до вивчення нової теми, не впевнившись у тому, що попередня тема засвоєна кожним студентом. Адже всі теми в навчальному процесі не тільки взаємопов'язані, а й кожна наступна ґрунтується на попередній.

Зважаючи на умови праці середнього медичного персоналу, тобто спілкування з пацієнтами різних рівнів інтелекту, освіти і виховання, медична сестра має враховувати їхній рівень, уміти знайти спільну мову. Паралельно з навчанням значну увагу необхідно приділяти вихованню студентів. Якщо сім'я і школа не дали належного виховання, то медичний навчальний заклад має максимально компенсувати цей недолік, адже більша частина роботи майбутнього середнього медпрацівника буде пов'язана зі спілкуванням із людьми. А це неможливо робити на достатньому рівні без належного виховання.

Окреме питання стосується комп'ютерних технологій, які використовуються в усіх галузях і медичній зокрема. Майбутній спеціаліст повинен мати навички роботи з комп'ютерною технікою. Це підвищує шанси отримати такий обсяг навчальної інформації, який дасть можливість підвищити рівень обізнаності та використовувати здобуті знання в роботі із сучасними лікувально-діагностичними апаратами, технікою.

Отже, навчання студентів, навчальні програми, виховний процес мають крокувати в ногу із розвитком медичної галузі. Підвищення якості підготовки медичних сестер у сучасних умовах потребує від студентів і практикуючих медичних працівників самостійного пошуку і вивчення сучасної нормативно-методичної документації.

Список використаної літератури

1. Использование ситуационных задач для оптимизации учебного процесса / А.Г. Румянцева, В.И. Манин, С.И. Посев [и др.] // Современные проблемы подготовки медицинских кадров: тезисы научн.-метод. конф., ноябрь 2005. – М., 2005. – С. 209 – 210.
2. Система управління якістю медичної освіти в Україні: монографія / [І.Є. Булах, О.П. Волосовець, Ю.В. Вороненко та ін.]. – Донецьк: АРТ-ПРЕС, 2003. – 212 с.

УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАКТИЧНИХ НАВИЧОК ІЗ ХІРУРГІЧНОЇ СТОМАТОЛОГІЇ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ

Колісник І.А., Панькевич А.І., Гоголь А.М., Коротич Н.М.

ВДНЗ України "Українська медична стоматологічна академія"

У статті узагальнено досвід кафедри дитячої хірургічної стоматології з пропедевтикою хірургічної стоматології у формуванні практичних навичок із хірургічної стоматології в студентів III курсу.

Ключові слова: практичні навички, клінічне мислення, алгоритми діяльності.

Актуальність проблеми. Вхідження України до європейського освітнього простору вимагає від вищих навчальних закладів не лише переходу на кредитно-модульну систему навчання, а насамперед - приведення якості професійної підготовки лікарів-стоматологів у відповідність світовим стандартам. Це сформує підґрунтя конкурентоспроможності майбутніх вітчизняних фахівців та сприятиме їх міжнародній мобільності.

У зв'язку з цим підготовка випускника, який у процесі здобуття вищої освіти опановує сучасні технології пошуку й обробки інформації та може використовувати засвоєні знання в практичній діяльності лікаря, є актуальним завданням сучасної освіти. Зміст освіти не може бути зведений лише до теоретичних знань, він має забезпечувати достатнє оволодіння практичними навичками. Крім того, здобуваючи медичну освіту, студент має засвоювати не лише знання, а й методи клінічного мислення, принципи, алгоритми діяльності тощо. Тому аналіз проблем формування практичних навичок із хірургічної стоматології на III курсі стоматологічного факультету є досить актуальним питанням.

Основна частина. Принцип оволодіння практичними навичками закладений у стандартах вищої стоматологічної освіти: освітньо-кваліфікаційній характеристиці (ОКХ), освітньо-професійній програмі (ОПП) і перевіряється стандартизованими засобами оцінювання теоретичних знань і вмій – "Крок-2. Стоматологія", а також